

DESPINA TOMAZANI KONUŞMAYAN SU

EROTİK BİR MASAL

♥
CAN

ROMAN

YUNANCA ASLINDAN ÇEVİREN
AHMET YORULMAZ

Despina Tomazani
KONUŞMAYAN SU
EROTİK BİR MASAL

Can Yayınları: 1641
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 670

To Amilto Nero, Despina Tomazani
© Despina Tomazani/Kastaniotis Editions S.A., Atina, 1984
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: Temmuz 2007

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzelti: Süleyman Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0808-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Despina Tomazani
KONUŞMAYAN SU
EROTİK BİR MASAL

ROMAN

Yunanca aslından çeviren
AHMET YORULMAZ

CAN YAYINLARI

Despina Tomazani, Sakız Adası'nda doğdu. Atina'da tiyatro, Stockholm'de sinema, tiyatro, dans ve pantomim öğrenimi gördü. Yunanistan ve Fransa'da birçok önemli oyun ve filmde oynadı. Skouna Tiyatrosu'nu kurduğu Sakız Adası'nda 1986 yılından bu yana tiyatro dersleri veriyor. Bugüne kadar *Konuşmayan Su: Erotik Bir Masal*'ın yanı sıra *Atama*, *Atmasyonlar Kitabı* ve *Dişi Para* adlı romanları ve iki şiir kitabı yayınlandı. Pek çok sinema ve televizyon filminin senaryolarını yazdı.

Ahmet Yorulmaz, Ayvalık'ta doğdu. Ayvalık'ta kurduğu kitabevini otuz üç yıl yönetti. *Ayvalık'ı Gezerken* adlı bir monografisi, *Savaşın Çocukları: Girit'ten Ayvalık'a*, *Kuşaklar ve Girit'ten Cunda'ya* adlı romanları, *Ayvalık'tan*, *Cunda'dan* adlı bir anlatı kitabı, *Kimler Geldi Kimler Geçti Ayvalık'tan* adlı bir portreler kitabı yayınlandı. Aralarında Dido Sotiriyu'nun da bulunduğu pek çok Yunan yazarın yapıtlarını Türkçeye kazandırdı.

*Thodori Enište'ye ve
Elisavi Hala'ya*

GEÇİŞ

İkinci belleğimi arıyorum... İlkini, mavi denizi biliyorum. İkincisi.. gemi. Sen ve babam karşılıklı, yüz yüze duruyordunuz. Babam kaldırıp, sol koluna almıştı beni. Sen de ablamı sol koluna almıştın. İkiimize de askılı, gül renkli şalvar ve aynı bezden yapılmış şapka giydirmiştin. Yaz olacaktı. Daha sonra bavulu açtığımda elbiseleri içinde bulunca, o seyahatte giymiş olduğumu anımsadım. Geçmiş ne denli karıştırırsam karıştırayım, denizden ve o gezipden başka bir şey anımsamıyorum. Sonra yine zaman silindi, paslı kapısından girildiğinde avlusunda bir çam ağacı bulunan o büyük evde kendimi bulana dek... İki balıkçı, kaplumbağayı oradan geçirmişlerdi. Sarıydı, tostoparlak bir kadın gibiydi; ellerinden tutuyorlardı. Motosikletten düşüp de kalçam soyulduğunda, senin o pencerede bağırarak bayıldığını görmüştüm.

Utanmış, öyle bağırdığın için de korkmuştum.

Kız kardeşimle birlikte uyuduğumuz, sizin büyük karyolanıza bitişik, yeşil boyalı tahta karyola o evdeydi. Gece bazen erotik bağırırlarınız, bazen de kavgalarınız uyandırırdu beni. Babamın bir makas alarak seni neden korkuttuğunu, seninse neden bağı-

rıp çağırarak bayıldığını hiç öğrenemedim. Kiremitlerdeki kedileri, ama en çok çinko lavabonun kokusunu anımsıyorum. Kokusu bütün eve yayılan, içindeki pis sularıyla... Evde, yediysek bile, yemek yediğimizi hiç anımsamıyorum. Sonraları, beni adaya gönderdiğinizde, girdiğim her evde lavabonun ve onun çinko havuzunun kokusunu aradım hep. Bulamadım. Çocukluğumu, o kokunun özlemiyle geçirdim.

Kış mevsimlerini, paltomun kolundan anımsıyorum. Öbür oynayan çocukları gördükçe üşür, akan burunumu da koluma silerdim. Vişne renkli sert kumaşın üstünde bıraktığı çizgileri anımsıyorum. Salyangozun geçip giderken bıraktığı çizgilere benzerdi.

Kışlık, pis bir paltom vardı.

Ablamı kıskanırdım. Okula gidiyordu. Benimkinden değişik bir dünyası vardı. Yeni şeylerle doluydu bu dünya; harfler, rakamlar... Her öğlen okuldan döndüğünde, çantasını açar, masanın üstü, kalemler, silgiler, kalemtraşlar, defterlerle dolardı. Sen ve babam ilgileniyordunuz onunla.

Alfabeyi ve sözcükleri nasıl öğrendiğimi anımsamıyorum.

Dört yaşlarımdayken, birinci sınıf kitabını baştan sona okuduğumu anımsıyorum. Ben de okula gitmek istiyordum.

Haki battaniyeden yapılmış bir bez torbam vardı. Silme süngeri ve özel kalemle, siyah plaka dediğimiz, taştan üretilmiş bir yazı tahtam vardı; yazılar gri oluyordu üzerinde. Bir sabah sınıfta buldum kendimi. Babam, bayan öğretmenden beni kabul etmesi ricasında bulunmuştu. Ders başladı. Tahtaya kaldırdığı bazı çocuklar, iri iri, beceriksizce yazılar yazdılar. Hepsini biliyordum. Tüm sorulara yanıt verebilirdim; fakat kimse bana sormuyordu.

Aniden kapı çalındı ve ciddi bir bay içeri girdi. Müfettişti. O da bildiğim şeyleri soruyordu. Öğretmenimin yüz çizgilerinden, sınıfta bulunuşumdan hiç de memnun olmadığı anlaşılıyordu. Sürekli yüzüne bakıyordum, bana bir şey sorar diye, ama o, ben orada yokmuşum gibi davranıyordu. Oysa oradaydım. Her soruda, bana küçük bir top atılıyormuş gibi, yarım kalkış yapıyor ve yakalıyordum. Müfettiş bir an, yanıtlamam için beni işaret etti; öğretmenim çarçabuk bir şeyler söyledi ona ve başka bir çocuğu gösterdi. Zil çalıp ders bittiğinde, fena halde bozulmuşum. Çocuklar koşarak dışarı çıktılar, ben se uyuşmuşum. Avluya çıktım; küçük ihtiyacım belirdi. Tuvaletin önünde çocuklar, itiş kakış kuyruktaydı. Bacaklarımı sıkıyor ve bekliyordum. Aralarında konuşuyor, benim normal bir öğrenci olmadığımı söylüyorlardı; bu yüzden benim işemeye hakkım yoktu, bu sırada içeriye girmemiz için de zil çaldı. İçerde bulunan küçük bir kız, çıkmak bilmiyor, dışarıdaki diğer ikisi gülüşüyor, karşılıklı şakalaşıyorlardı. Bacaklarımı hırsıyla sıkıyor, sıkıyordum. Sıkarak bir sağa, bir sola çaprazlamıştım, ta ki sıcak sular şar şar dökülüp ben de utancımdayan bayılana dek... Bu oldu. Bir daha beni okula göndermediler.

Kış geceleri ısınmak için, ayaklarımı ablamın altına, ellerimi de bacaklarımın arasına koyuyordum. O karyolanın baş tarafında, bense ayak tarafında yatıyorduk.

Babam bir gün beni çağırdı ve,

“Düzgün uyu,” dedi. “Ablanı rahatsız etme. Ayaklarını onun altına koyuyorsun, rahatsız oluyor. Bir daha şikâyet duymak istemiyorum, tamam mı?”

“Evet,” dedim ve ablamın beni gammazladığını öğrenmiş oldum.

Bir öğlen babam, çalıştığı polis müdürlüğünden geldi. Elinde bir gazete kesigi.

“Maniatis Manteas, kız kardeşini öldürdü! Doktora götürdü, dışarı çıktıklarında da... tabancasını çekti ve öldürdü! ‘Yapma,’ diye bağıyordu kız kardeşi. ‘Yalvarırım yapma.’ Baam, baam... kız yere serildi!”

“Baba, neden öldürmüş kız kardeşini?”

“Senin yaptığın gibi, eliyle organını tutuyormuş, bu nedenle öldürmüş. Bir daha elini orada görmeyeyim. Fena şey o, anlıyor musun?”

Geceleri ellerimi de ayaklarımı da nereye koyacağımı bilemiyordum.

Günler geçti, kız kardeş cinayeti unutuldu, bir gece anlaşılan ben de, rahat ettiğim biçimde uyudum. Ertesi gün babamın, ciddi olarak şunları söylediğini duydum:

“Bugün saat birde karakola gel, senin o organını muhakkak keseceğim!”

“Acıyacak mı?” dedim ve nerede olduğunu da bilmediğim organımın bir büyük makas tarafından kesildiğini düşündüm.

“Acımaz, ama bir şeyler yapmam, kesmem gerekiyor.”

Karakola gitmek için yola çıktım, yol boyu o dev makası ve babamın keseceği organımı düşündüm. Öğlenleri dinlediğim bazı öykülerden, bazı serserileri toplayıp bodrumda sopadan geçirmeye başladıklarını biliyordum. İyi ki babam polisti de, kendisinin keseceğini düşünüyor ve teselli buluyordum.

Sallana sallana yürüyerek; aşağı yukarı bir buçukta babamın bürosuna çıktım. Dev iki dosya

paketi arasında onu çalışır buldum. Kapıda biraz kararsız kaldım, ilerleyemedim. Bir ara başını kaldırdı, böylece beni gördü.

“Ne arıyorsun sen burada? Nerelerde geziyorsun?”

Ağlamaya hazır bir halde,

“Organımı kesmen için geldim,” dedim.

“Ha evet, tabii... Gel, bu tarafa gel, dedi bana. Bıçakla keseceğim, bir daha da elin oraya gitmeyecek.”

“Acımasını istemiyorum.”

“Acımayacak. Bırakmak senin elinde.”

Hiç değilse bir parmağımı keseceğini düşledim hemen. Bir yandan da iyiliğime olacaktı; çünkü babam söylüyordu bunu.

Masaya yaklaştım, sağ elimi kâğıtların üstüne koydum.

“Kâğıtlara dayanma. İçlerinde boğulduğumu görmüyor musun? Delireceğim!.. Boğuluyorum diyorum sana!.. Şuraya bak.”

Arkasındaki bir dolabı açtı, lebalep kâğıttı. O anda organımı da, cezalanmayı da unuttum; yetişip bütün bu kâğıtları yazamadığından babamın delireceğini beni çok heyecanlandırdı. Ona bütün bu işleri, onu delirtmek için, özellikle verdiklerini sanıyordum.

Çaresizlikle sordum:

“Ne yapacaksın?”

“Ne yapacağım, burada oturup devam edeceğim. Git annene, öğleyin gelmeyeceğimi söyle. Dağ gibi kâğıt var. Ya bitireceğim ya da çatlayacağım.”

Birden kapıda buldum kendimi, öfkeliydi; acıdım ona.

“Organımı kestini mi baba?”

“Tabii, bıçakla kestim, bir daha yapmaya cesaret edemeyeceksin.”

Karakoldan biraz hafiflemiş olarak ayrıldım; benden kaçan bir şeye karşı derin bir kuşkuyla. Ne olduğunu, büyüdüğümde öğrenecektim.

Büyük tersaneyi anımsıyorum. İlk oyunlarımı orada oynadım. Kaldığımız ev, yola bakıyordu. Çam oradaydı, onun altında da büyük dört köşe, demir su sarnıcı... Üstüne çıkıyor, aşağıya atlamada yarışıyoruz. Yarı karanlık bir geçit vardı, ona doğru yürüyorduk. Merdiven, kaldığımız üst kata çıkıyordu. Yalnız değildik ama. Karşıda başkaları kalıyordu. Anımsamıyorum onları. Bizim bir holümüz vardı. Girdiğinde solda mutfak, su deposunun altında çinko havuzlu lavabo, onun yanında da pompalı gaz ocağı... Holün solunu izlediğinde, bir masasıyla yemek odası ve haki battaniyesiyle, ordu malı beyaz boyalı demir bir karyola... Daha içerde yatak odası. İki kişilik, demirden, beyaz bir karyola. Yanında, ablamlarla birlikte yattığımız yeşil ahşap karyola. Karşıda kahverengi boyalı, birbiri üzerine konmuş, babamın karakoldan getirdiği iki demir dolap. Dolabın üzerinde tek süs, tersine çevrildiğinde karla dolan cam bir top. Holün bittiği yerde ahşap dolabı, kahve rengi bir bavul ve bir divanı bulunan bir oda daha vardı. Buydu evimiz.

Yemek odasında, tek kişilik askeri karyoladan başka, bir pencere de vardı ki, kiremitlere açılıyordu. Kediler geceleri orada kalıyorlardı. Geçidin öte tarafında, sağda, evin öbür kısmı vardı. Girişte, Yunan Rus'u olan Evdokia adlı bir kadın, kızı Barbara, oğlu Pavlo'yla birlikte kalıyordu. Geçit hep gölgeliydi; ama onu geçtiğinde, tersanenin bulunduğu, güneşten şıkır şıkır bir aydınlığa çıkıyordun.

Tersane, gemi pasıyla deniz kerestesi, boya ve

gemi posası kokuyordu. Kuru petrol. Oraya yanaşmış çeşit çeşit tekneler. Kayıklar, vapurlar ve mavnalar mezarlığı. Sağda ahşap saçaklı, karşıda, biraz aşağıda dört kazık üzerine oturtulmuş, tahta bir merdivenle çıkılan, keresteyle yapılmış küçük bir ev vardı. Daha aşağısında benim evim: Olağanüstü büyüklükte, kıpırdayan hiçbir şeyi olmayan paslı bir mavna. Vidalar, dişliler, kasnaklar; tümü zamanla, pas ve tuzdan hareketsizleşmiş. Mavna, bir kadın rahmi gibi açık. Burada ablamla dolanıp duruyorduk.

Merdivenlerden inip çıktığımı anımsıyorum yalnızca. Paslı demire dokunma duygusundan, kokusundan başka bir şey anımsamıyorum. Vaktiyle çok dolaşmış, şimdi hareketsiz duran bu şeyde kayboluyordum; bir gün ablam paslı bir merdivende ayağını çarpıp, kemiği görünecek denli baldırını yardığı, annemizin bize oraya gitmeyi yasak ettiğı güne kadar böyleydi bu.

Evimizin bahçesindeki papatyaları anımsıyorum. Hayatımın ilk çiçeğı papatyaydı. Çoktu, evin çevresinde bir halı gibiydiler; kokuyordu, kızıağın çivilerini, vidalarını sarartıyor, örtüyordu. Yanağımı onlara dayıyor, onları soluyordum. Çok defa, suyun kenarında, mazotlar ve yapı diplerinde karideslerle pavuryalar avlıyordum. Karidesler su içinde çekirge gibi sıcıyorlardı. Pavuryalar pis taşların altına giriyordu. Bir gün orada, karideslerle oynarken, arkamdan Rusyalı bayan Evdokia'nın oğlu Pavlos geldi. Ayaktaydım; suya, pavuryaların girip saklandıkları paslı demirlere ve tahtalara bakıyordum. Arkamda ayakta durdu. Suya vuran gölgesini ancak ayırt etmiştim. Sonra ayakları üstüne çöktü, beni belimden tuttu. Yakıcı nefesi enseme yapıştı. Kısa ve kes-

kinleşen soluğumla ürperdim. Arkamdan gelen nefesinin kokusuna, denizin salamurası karışıyordu. Koku, suyun içinden geliyordu sanki. O anda kollarımdan sıkıca tutuyordu; dönüp yüzüne bakamazdım, fakat bakmayı da istemiyordum. Arkamda, elbisemin bittiği yerde sıcak ve yumuşak bir şey bana değiyordu.

Bir şey oluyordu, bilmediğim gizli bir şey... Büyükler böyle mi kokar? Nefesi haykırış gibi enseme saplandığı anda, böyle düşünüyordum.

Ayağımın ucuyla denize bir taş ittim. Sular bulandı. Pavurya ve karidesler korkuyla gizlendiler. Sonra kum dibe çöktü. Sessizlik. Pavlo'nun nefesi duruldu. Ben ayakta, suyun içinde açılıp kaybolan çemberlere çivilenmiş bakıyordum. Kollarım gevşedi. Kalktı ve gitti. Dönüp bakmadım ona. Islak duvarın üstünde beyaz bir nem gördüğümü anımsıyorum. Yine sonra, aylarca gemi yatağını unuttum ve Pavlo kayboldu.

Balıkçının oğlu Liseo'yu, iri gözlü ve kaşlı fırınının kızı Arhonto'yu ve Haroula'yı anımsıyorum. Arkadaşlarım bunlardı.

Adada, anneannemde, ailenin öteki kırk fotoğrafı arasında bulunan bir tanesinde, fotoğrafın en ucundayım; özenle hazırlanmış ailenin yanında taranmamış, yarı yüzümü kapatan bir tutam saçla... Ablam temiz, taranmış; erkek kardeşim, annem, babam ve yabansı görünümle uçta ben... Annemin saçımı taraması için durmadığımdan, şamarı yeni yemişim.

Dağın tepesine babamla birlikte çıktık. Eliyle karşıdaki Salamina'yı, Koulouri'yi gösteriyordu.

“Savaş bu denizde oldu, Kserkis¹ burada otura-

¹ İ.Ö. 485-465, iki Pers kralından biri. (Ç.N.)

rak savařan gemileri seyrediyordu.”

Görkemli Salamina.

Sonra daha uzakları gösterdi ve adadan söz etmeye başladı.

“Ada, dört bir yanı denizle çevrili kara parçasıdır. İşte, ilerdeki o adada doğdun sen,” diyordu bana. Benim bir türlü göremediğim adayı o rahatça görebiliyordu. Az sonra anladım ki, ufka bakarak sözle anlatmaya çalıştığı baba evimdi, doğduğum yerd.

“Baba, evler orada deniz kenarında islanmıyorlar mı?”

“Hayır islanmıyorlar. İşte, bak, gördün mü?”

“Anneannem nerede? Denizin üstündeki evi görüyorum.”

“Himm, içerde yemek pişiriyordur,” diyordu onu görmüşçesine. “Babaannen Marigo’yu anımsıyor musun?”

“Evet, anımsıyorum...”

Anımsamıyordum ama, babamla bir oluyordum. O biliyordu; bense onun yüzünde görüyordum babaanneyi. Gecekondu barakaları, ayaklarımızın altından dağa tırmanıyordu.

“Hepsi yasadışı,” diyordu babam, “bir gecede evlerini dikiyorlar. Ben de bir yere, bir parça toprağa, birkaç taş koymuştum. Biraz aşağıda, gidelim, göstereyim sana.”

Tek tük çamı olan çıplak dağdan indik. Binlerce gecekondu.

“İşte, arsa burada...”

Adımlarını büyüterek yürümeye başladı. Tıpkı bizim hısım-akraba ya da evcilik oyunu oynarken, taşlarla evlerimizi çevirmemiz gibi, arsada çepeçevre bazı taşlar sıralanmıştı.

DESPİNA TOMAZANI

KONUŞMAYAN SU

ROMAN

Konuşmayan Su, günümüz Yunan edebiyatının en ilginç romanlarından biri. Yazarı **Despina Tomazani** bize çok yakın bir coğrafyadan. Sakız Adası'nda doğmuş. Ailesinin bir yanı Ayvalıklı, bir yanı Ordu. Yazarın yaşamından öğelerle bezeli bu roman, yoksul ailesi tarafından Sakız'daki halasının yanına gönderilen bir genç kızın bedenini ve cinselliğini keşfedişinin öyküsünü anlatıyor: "Bedenim değişti. Kız kardeşime öğretmenimden söz etmeye başladım. Aylardan beri görmüyordum. Onu düşünüyordum. O yasak aşkı kafamda yaşıyor, bir başkasının bana yaklaşmasına izin vermiyordum..." Tomazani'nin "erotik bir masal" diye nitelediği *Konuşmayan Su*, ilköğrençliğin cinsel uyanışını yalın, içten bir üslupla öykülüyor. Yıllar sonra akla düşen gizemli anılar, sürükleyici bir romana dönüşüyor.

KAPAK RESMİ: BALTHUS

ISBN 978-975-07-0808-4

9 789750 708084

<http://www.canyayinlari.com>